

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ “ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

Η περιεργή ιστορία ενός σπιτιού. Ο πρώτος ένοικός του και η τραγική του τύχη. Ο κόμης ντε Βεντέ στη λαμπιέρμο. Η σπιτεινίσκουρα κ' ή κακερμηθιμένη νοική της. Πώς έσκασε τα νοίκια ε Μπαζλάκ. Ο τραγικός θάνατος του Σταντάλ. Το φρινακτικό έγκλημα ενός παράφρονος καλλιτέχνη. Ο Λιστ και ε κόμης Ρουστέφιν, κτλ.

Ι καλλιτεχνικοί και οι...ντεμ-μονιάν κύκλοι των Παρισίων, αναστατώθηκαν τελευταία, ύστερ' από την απόφαση του δημοτικού συμβουλίου της Γαλλικής πρωτεύουσας να γκρεμισθ' το σπίτι στο όποιο έμεινε κάποτε η Μαρία Ντυπλεσί, η γυναίκα που αποθανάτισε κάποτε ο 'Αλέξανδρος Δουμάς υιός ως «Κυρία με τας Καμελίας». Το σπίτι αυτό ήταν αγαπητό στους Παρισιανούς—και αποτελούσε ένα από τα αξιοθέατα της πόλεώς τους—όχι μόνον επειδή εκεί έζησε τα τελευταία της χρόνια και ξεψύχησε μιά μεγάλη άμαρτωλή που την εξέγινισε το μαρτυρικό τέλος της, αλλά κ' επειδή συνθέτισε στα δωμάτια του μερικά περιστατικά αξιομνημόεστα, σχετιζόμενα με πρόσωπα που έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην καλλιτεχνική ζωή του περασμένου αιώνα.

Η ζωή, ή περιπέτεια, το ειδύλλιο της με τον 'Αλέξανδρο Δουμά υιό, και το τραγικό τέλος της «Κυρίας με τας Καμελίας» είνε πολύ γνωστά στους αναγνώστες μας, από τις άπειρες οσείδες που έχουμε αφιερώσει μέχρι σήμερα στην ρωμαντική αυτή ηρωίδα. Στο σημερινό μας, λοιπόν, άρθρο, θα σάς μιλήσουμε μονάχα για τα ενδιαφέροντα γεγονότα που έγιναν στο σπίτι, το όποιο φιλοξένησε, μεταξύ των πολλών άλλων νοικήρδών του, και την Μαρία Ντυπλεσί.

Το ιστορικό αυτό σπίτι, που σώζεται άκόμα σέ καλή σχετική κατάσταση, στη λεωφόρο Μαγδαληνης, χτίστηκε, λίγα χρόνια πριν από τη Γαλλική 'Επανάσταση, από τον υποκόμητα Ζιμπέρ ντε Μορέλ Βεντέ, μέλος του ινστιτούτου, συγγραφέα πολλών επιστημονικών βιβλίων, διακρινόμενος για τις σοφές θεωρίες τους, και άπειρον μυσιοτηρημάτων.. τόσο γαργαλιστικών, ώστε θα μπορούσαν να κάνουν κ' έναν άραπη να κοκκινίσει από την ντροπή του. Την παραμονή ακριβώς της μέρας που ο Βεντέ έπρόκειτο να έγκατασταθί στο καινούργιο του σπίτι, — η θύελλα της 'Επανάστασεως είχε ξεσπάσει στο μεταξύ στη Γαλλία...—τόν συνέλαβαν ως ύποπτο και τον ώδηγησαν στο 'Επαναστατικό Δικαστήριο, το όποιο, χωρίς πολλές διατυπώσεις, τον κατέδικασε σέ θάνατο. Ο ύποκομης άκουσε την καταδικαστική του απόφαση με άπαθεια σοφού. Είχε μέλιατα και το κουράγιο να διαπραχί ένα καλαμπούρι, ειρωνευόμενος ο ίδιος την παροιμιώδη του ισχύότητα:

—Μπορείτε να είστε ήσυχοι, κύριοι, —είπε στους δικαστάς του, —διι δεν χύσατε το αίμα ενός άθώου, καταδικάζοντάς με σέ θάνατο, για τον άπλοτύτατο λόγο ότι...δεν έχω διόλου αίμα! ..

Μετά το θάνατο του παράξενου αυτού τύπου, το σπίτι του νοικήσθηκε από τους συγγενείς του σέ διάφορα πρόσωπα χωρίς σημασία, ώσπου, στα 1818, έγκαταστάθηκε στη σοφίτα του ένας κοινός και γονιρός νέος, με μακρὰ καστανά μαλλιά, που του έπεφταν ως τους ώμους, με τρούπους σχεδόν άγενεις, ντυμένοι πάντοτε άημέλητα, έτοιμοι να ειρωνευθ' τους πάντας και τά πάντα. Ο νέος αυτός έλεγε πως ήταν μυσιοτηρηγράφος. Και η άληθεια είνε πως έγραφε σέ διάφορα λαθροβία φύλλα, με έξωφρενικά ψευδώνυμα, μυσιοτηρηματα που θα μπορούσαν να κάνουν κ' ένα φαλακρό να νοιώσει να σηκώνονται θροβες ή τρίχες της κεφαλής του από φρίκη!.. Φαίνεται, όμως, ότι τά μυσιοτηρηματα αυτά δεν άπέρασαν στο συγγραφέα ούτε το ποδόν που του χρειαζότανε για να πληρώσει το νοίκι της σοφίτας του, γιατί η θυρωρός του σπιτιού τον κυνηγούσε με τη σκούπα στο χέρι.

—Δέν πᾶς να πίσσης καμιά δουλειά! του έλεγε. Είνε ντροπή ένα παλληκάρι της ηλικίας σου να τεμπελιάζει από το πρωί ως το θράδυ, μουντζουράνοντας χαρτιά!... Ξέρεις πόσα νοίκια μου χρωστάς;

—Όχι...και ούτε είμαι περιεργος να τὸ μάθω! άπαντούσε σοβαρώτατα ο στυ-

γραφέας.

Η θυρωρός δεν μπορούσε πείνα να συγκρατήση τα νεύρα της κ' άρχισε να θρίξει τον κακοπληρωτή νοικήρ, ο όποιος την άκουγε άπαθέςτατος με τά χέρια στις τσέπες.. Μιά μέρα, η θυρωρός έφτασε στ' άκρα.

—Αν δέν μᾶς πληρώσης ως άβριο—είπε στον πειναλέο μυσιοτηρηγράφο—θα πετάξω στο δρόμο τά πλοηπράματα σου, άκούς; Ο νοικήρης, χωρίς να ηη τίποτα, έκανε μιά μεταβολή και μιά έλαφρή κλίση προς τά έμπρός κ' έδειξε στην έξαλλη πείνα θυρωρό το μέρος εκείνο του σώματός του—το άρκετο εύτραφές, άλλωστε...—που του χροίμενε συνήθως για να κάθεται!...Και ύστερα έφυγε, σοβαρός και άξιοπρεπής, άφίνοτας τη θυρωρό του σέ κατάσταση οηλισιασμού. Το ίδιο, όμως, θράδυ, ο νεαρός λογοτέχνης, έπιστρέφοντας στο σπίτι του, θρήκε τά πράγματα του έξω, στο δρόμο. Η θυρωρός είχε πραγματοποιήσει την άπειλή της!...

—Αν έχετε, τώρα, άγαγώτατα, την περιέργεια να μάβετε ποιος ήταν αυτός ο άνάγνος νέος, σάς πληροφορούμε ότι λεγόταν 'Cνωρέ ντε Μπαζλάκ και ότι έπρόκειτο να γίνει, ύστερ' από κάμποσα χρόνια μυσιομισμού έννας από τους μεγαλύτερους μυσιοτηρηγράφους τών αιώναν!...

Ένα απόγευμα του Μαρτίου, στα 1842, τέσσερα περίπου χρόνια πριν έγκατασταθί η Μαρία Ντυπλεσί στο σπίτι αυτό, κάποιος κύριος, έξαρητικά εύσωμος, περαστικός από τη λεωφόρο Μαγδαληνης, έπρεσ έφανικά στο πεζοδρόμιο, με πρόσωπο κατακόκκινο. Τού είχε έρθει συμφόρησι... Μερικοί διαβάτες τον σήκωσαν και τον μέτεραν στο πρώτο σπίτι που θρήσκε άνοιχτο μπροστά τους—στο σπίτι του υποκόμητος Βεντέ. Παρ' όλες, όμως, τις προσπάθειες τών νοικήρδών να συνφέρουν τον άπόπληκτο άγαστο, εκένους δέν μπόρεσε να ξαναβρθί τις αισθήσεις του. Σέ μιά στιγμή, ψιθύρισε μερικά άκατάληπτα λόγια, και ύστερα έμεινε νεκρός, με πρόσωπο μελανιασμένο...

Από μερικά έποικοκτήτρια που θρήθηκαν στην τσέπη του, εξακριβώθηκε ότι ο άνθρωπος εκένους λεγόταν 'Ερρίκος Μπέλ, πρην πρόξενος της Γαλλίας στην 'Ιταλία. Ένα όνομα τελείως άγνωστο για τον περισσότερο κόσμο. Έλάχιστοι άνθρωποι τών γραμματικών γνώριαν τότε πως ο 'Ερρίκος Μπέλ είχε γράψει με το ψευδώνυμο Σταντάλ μερικά μυσιοτηρηματα, τά οποία έμειναν τότε...άπολυτα στα θειλιωταλεία!.. Σήμερα όμως είνε ενδοξος όσο κ' ο Μπαζλάκ.

Μά το σπίτι αυτό της λεωφόρου Μαγδαληνης χρησίμευσε ύστερ' από δυδ χρόνια και ως διάκοσμος για ένα άνατριχιαστικό έγκλημα που άσασίλησε πολύ, την εποχή εκείνη, τους νομομαθείς. Ένας άλκοολικός, ο 'Αντουάν Ντυγκάι, γλύπτης με άναμφισβήτητο ταλέντο, σκότωσε σε στιγμές παραφροσύνης, στο ίσογειο του σπιτιού, τη γυναίκα του, την αδελφή του, τη

γρηά μητέρα του και τά τέσσερα παιδιά του και ύστερα άπειράθηκε ν' αυτοκτονήσ' κόθοντας το λάμπω μ' ένα ξυράφι. Την τελευταία όμως στιγμή πρόλαβαν να τὸ συγκρατήσουν και να τον μεταφέρουν σ' ένα νοσοκομείο.

—Σκότωσα τά πιδ αγαπημένα μου πρόσωπα, είπε άργότερα, όταν έγινε καλά, στο δικαστήριο—γιατί δέν ήμουν ευχαριστημένος από τά αγάλματα που έφτείναγα! Κάπου ήθελα να ξεβιδώνω και, σιγά-σιγά, μου καρφάθηκε στο μυαλό η ιδέα να δολοφονήσω τους δικούς μου.. Πήγαινα με την έλπίδα, ότι η άπελπισία που θά δοκίμαζα με το θάνατο των αγαπημένων μου, θα μ' έκανε να ηρημονήσω την άπόγνωσι μου επειδή δέν μπόρεσα να πραγματοποιήσω τά καλλιτεχνικά μου όνειρα...

—Και έπέτυχες εκείνο που ήθελες; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Ναι... Μά τώρα μετανόω φριχτά για τὸ έγκλημά μου! Τρία δόκκληρα χρόνια

Ο θάνατος της «Κυρίας με τας Καμελίας»

μάλων μεταξύ τους οι νομομαθείς, ύποπτηρίζοντας οι μὲν ὅτι ὁ Ντυγκάϊ ἔπρεπε νὰ καταδικασθῆϊ σὲ θάνατο γιὰ τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημά του καὶ οἱ δὲ ὅτι ἦταν ἄξιος ἐπιεικείας, ἀφοῦ διέπραξε τοὺς ἀλλεπάλληλους φόνους σὲ στιγμὲς παραφροσύνης. "Ἐνα πρωὶ, ὁμως, ὁ Ἄντουαν Ντυγκάϊ ἔβλεπε μόνος τὸν ἕνα τέρμα στὴν ἀτέλειωτη αὐτὴ συζήτηση. Τρελλάθηκε γιὰ καλὰ ὅ ἕνα κελλὶ τῶν φυλακῶν καὶ ἀπάλλαξε τοὺς νομομαθείς ἀπὸ τῆς φασαρίας τῆς διαμάχης τους!

Ἀπ' ὅλα τὰ περιστατικά πού συνέβησαν στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ σπῆτι τὸν καιρὸ πού ἔμενε ἐκεῖ ἡ θρυλικὴ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις», ἀξίζει ὁ κόπος νὰ μνημονεῖθῆϊ τὸ παρακάτω:

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων φίλων πού ἐπισκέπτονταν τὴν Μαρία Ντυπλεσοῖ στὰ πολυτελῆ διαμερίσματά της, ἦταν καὶ ὁ διάσημος μουσουργὸς Λιστ. Πρέπει τώρα νὰ σημειωθῆϊ, ὅτι τὸ σπῆτι τῆς Κυρίας Ντυπλεσοῖ ἦταν κέντρο ὄχι μόνον τῶν πλουσιῶν γλεντζέδων τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας, ἀλλὰ καὶ ὅλων γενικὰ τῶν διανοουμένων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν.

Ἐνα θράδυ, λοιπὸν, ὁ Λιστ, φτάνοντας στὸ σπῆτι τῆς Ντυπλεσοῖ, μ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ καμελίαις στὸ χέρι, ἔρχε καὶ κάθεται στὸν ἀντιθάλαμο ἑνὸς ἀγνωστος τοῦ κύριου, ὁ ὁποῖος φαινοτανε Ρώσος ἀπὸ τῆ φυσιογνωμίας καὶ τὸ ντύσιμο, μὲ τὸ καπέλο στὸ κεφάλι.

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε, τοῦ εἶπε θυμωμένος ὁ μουσουργός, νὰ βγαλέτε τὸ καπέλο σας, ἀφοῦ θρίσκατε ὅ ἕνα ἔξνο σπῆτι. Ὁ ἀγνωστος ἔριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὸ Λιστ καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἔρετε, ὅτι μπορῶ μὲ μιά γροθιά μου νὰ σὰς κάνω λυθῶς; —"Ἔβγα ἔξω, κακομαθήμενε! ῥοχηθήκε ὁ μουσουργός. "Ἐβγα γρήγορα ἔξω, εἰδεθῆ..."

Καὶ ὁ μουσουργὸς πλησίασε ἀπειλητικὸς τὸν ἀγνωστο.

—...Εἰδεθῆ, συνέχισε, θὰ σοῦ μάθω ἐγὼ ποιὸς εἶνε ὁ Λιστ!...

Ὁ ἀγνωστος, μόλις ἄκουσε τ' ὄνομα τοῦ Λιστ, σηκώθηκε ὀρθος κ' ἔβγαλε τὸ καπέλο του μὲ θαυμασμό...

—Μὲ συγχωρεῖτε, καέστρο! ψιθύρισε. Δὲν ἤξερα ὅτι εἶχα τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ μὲ τὸν διάσημο μουσουργὸ Λιστ. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς συστηθῶ... Κόμης Βλαδίμηρος Ροστόφιν... Λυποῦμαι πολὺ ἐπειδὴ σὰς δυσαρτέσησα... Ὑπακούω στὴν ἐντολή σας... Καὶ τράθηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἦρην ὁμως φύγει, γύρισε καὶ εἶπε στὸν καταπληκτὸ Λιστ:

—Λυποῦμαι καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο: Ἐπειδὴ σὰς συνήντησα ἐδῶ μέσα!...

Ἡ Μαρία Ντυπλεσοῖ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα καὶ παρακολοῦθησε τὴ συζήτηση μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. "Ὅταν ἄκουσε τὰ τελευταῖα περιφρονητικὰ λόγια τοῦ κομῆτος, ταραχτήκε τόσο πολὺ, ὥστε, σὲ μιά στιγμὴ, χτύπησε δυνατὰ, μὲ τὰ δύο χέρια της τὸ κεφάλι της καὶ τὸ στήθος της, σὺν ν' ἀπόχτησε ξαφνικὰ συναίσθησι τῆς καταπτώσεώς της. Μὰ τὸ χτύπημα ποῦ ἔδωσε στὸ στήθος της ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε προκάλεσε αἰμορροσία!

Καὶ ἀπὸ κείνο τὸ θράδυ ἐξεδηλώθη ἡ φριχτὴ νόσος τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίαις», ἡ νόσος πού θὰ τὴν ὠδηγοῦσε στὸν τάφο σὲ ἡλικία εἰκοσι τριῶν μόνον χρόνων!...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ

Ἐνας διάσημος Γερμανὸς μικροβιολόγος, ἀπέδειξε μὲ μιά διατριβὴ του, ὅτι ὁ ἄνθρωπος διατρέχει μεγάλους κινδύνους ἀπὸ τὰ μαντήλια, γιὰτὶ ἀποτελοῦν τρομερὲς ἐστῆς μικροβίων.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν διατριβὴ αὐτὴ τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος, ἕνας Γάλλος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λίλλης, ἐπένοησε μιά θήκη μεταλλικὴ γιὰ τὰ μαντήλια πού μοιάζει μὲ σιγαροθήκη, τὴν ὁποία μποροῦν εὐκολώτατα νὰ ἔχουν ἅπανα τους κ' οἱ ἄνδρες καὶ ἡ γυναῖκες.

Ἡ θήκη αὐτὴ εἶνε χωρισμένη σὲ δύο μέρη. Στὸ ἕνα μπαίνουν ἱσπαννέζικα μαντηλάκια ἀπὸ μπαπακί ἢ μεταξωτὸ χαρτί. Καθὲς ἀπ' αὐτὰ τὰ μαντηλάκια πρέπει νὰ τὸ μεταχειρίζομαστε μιά φορὰ κ' ἔπειτα νὰ τὸ βάζουμε μέσα στὴν ἄλλη θήκη, τῶν ἀλτύτων. "Ὅταν γεμίση ἡ θήκη, βγάζουμε τὰ μεταχειρισμένα μαντηλάκια καὶ τὰ καίμε.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διαβολοστέλλουμε τὰ μικρόβια καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ καὶ τίς συμφορὲς πού μὰς φέρνουν.

Ἡ ἐφεύρεσι τοῦ Γάλλου καθηγητῆ ἔγινε πρὸ τριάντα χρόνων κ' ὅμως ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νὰ μεταχειρίζομαστε τὰ συνηθισμένα ἀπὸ αἰῶνες μαντήλια. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴ δύναμι τῆς παραδόσεως.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΑ ΠΡΑΣΑ :

Σ' ἕνα κῆπο ἀπὸ πρᾶσα πέρα-πέρα φυτεμένο,
Ἐπίασεν ὁ νοικοκύρης ἕναν κλέφτη ἔσπαλωμένο.

—«Βρε, πού θρεθῆκες δὴ πέρα;»

—«Ἐπεσ' ἀπὸ τὸν ἀγέρα!»

—«Πάει καλά, μὲ τὸν ἀγέρα ἔπεσες, μὰ πὼς ἐβγήκαν
Ἄπ' τῆ ρίζα τοῦσά τὰ πρᾶσα καὶ στὰ χέρια σου θρεθῆκαν.»

—«Πιάστηκα νὰ μὴν χτυπήσω
Κι' ἔτυχε νὰ τὰ μαθῶσω!»

—«Βρ' αἶντε, κατεργάρη, χάσου!
Πὼς λοιπὸν θρεθῆκαν τόσα πρᾶσα μέσα στὸν τορβά σου;»

—«Αἴ! μὰ τοῦτο π' ἀδερφέ μου,
Σὺ ὁ ἴδιος ἐλήρησέ μου!»

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Θέ μου, νὰ ἰδῆς καλὰ ὑστερνὰ στὸν οὐρανὸ ἐπάνω.
Χίλιες φορὲς σ' ἐρώτησα κ' ἀπάντησι δὲν ἔχω,
Ἄρχίζω γιὰ περῆσαι στὸ νοῦ μου νὰ σὲ θᾶνω
Καὶ τῶρ' ἂν δὲν ἀποκριθῆς εἰς τοὺς μασσόνους τρέχω.

Γιατὶ ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ γίνουν δεσποτάδες,
Ὅπουχουν καὶ μακρὰ μαλλιά μιά πιθαμὴ κορίτσια;
Γιατὶ δὲ πάλιν τὰ μαλλιά τ' ἀφίνουν οἱ πατάδες
Καὶ διάκος νὰ μὴν ἤμωρη νὰ γίνῃ ἡ Κατινισα;

Πρῶτον καὶ δευτερον γιὰτὶ οἱ σκύλοι νὰ δαγκάνουν
Χωρὶς αἰτία; Νὰ προχθῆς, μοῦ σκίσαν τὸ θρακί μου.
Δὲν ἤμποροῦνε, τάχατες, ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνουν,
Παρά φαί καὶ γαυγίσμα; ξεκούσαν τ' αὐτί μου!

Καὶ τρίτον καὶ ὑστεριὸ γιὰτὶ οἱ πιὸ μεγάλοι
Νὰ δέρνουν τοὺς πιὸ μικροὺς μ' αἰτία...ἕνα κουκούτσι
Γιατὶ νὰ ἔχουνε αἰτία καὶ μάτια οἱ δασκαλοῖ,
Τοῦ τάδε ὁ γυιὸς δύο ἄλογα κ' ἐγὼ ἕνα...παπουτοῖ;

Θέ μου, νὰ ἰδῆς καλὰ στερνὰ στὸν οὐρανὸ ἐπάνω!
Ἄν δὲν μ' ἀποκριθῆς εὐθὺς μὲ σένα θὰ τὰ θᾶνω,
Θὰ εἰπῶ πὼς ἔκαμαν καλὰ κ' ἐκρέμασαν τὸ γυιὸ σου
Κ' εὐθὺς μασσόνου, ἄθεο, θᾶ νὰ μὲ δῆς ἐμπρός σου!...

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΣΟΥ

Χίλιες φορὲς, Νεράϊδα μου, σὲ εἶδα
Ὅταν ἐμπᾶς δροσάτη τὴν αὐγὴ
Νὰ ἔχῃς πρῶτη σου φροντίδα
Νὰ πᾶς στὸ καναρίνι σου φαγί.

Μονάχη καθαρίζεις τὸ κλουβί του
Ἐκεῖ πού τόχεις τὸ φτωχὸ κλειστὸ
Κι' αὐτὸ μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνὴ του,
Θαρρεῖς ὅτι σοῦ λέει εὐχαριστῶ!

Μοῦ εἶπες: —Τὸ μικρὸ μου καναρίνι
Μέσ' στὴν καρδιά μου τόχω, τ' ἀγαπῶ,
Γιατὶ ποτὲ τὸ σπῆτι του δὲν κλείνει,
Μὰ τραγοῦδαί πάντα χαρωπῶ.

Ἄλλὰ κ' ἐγὼ γιὰ σὲ τί ἄλλο κάνω;
Δὲν ψέλνω τόσους στιχοὺς μου, τρελλή,
Γιατὶ λοιπὸν μ' ἀφίνεις νὰ πεθᾶνω,
Χωρὶς ἀγάπη καὶ χωρὶς φίλι!

ΠΑΡΩΛΙΕΣ

"Ὡς τὰ κόκκαλα γλυμμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
Καὶ γδυμνὴ καὶ ντροπισμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, λευθεριά!

ΣΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ

(Τραγοῦδι τῆς Στρατῆνας)

Τί παχουλὴ, τί νόστιμη, παχειὰ καὶ φουσκομένη
Ποῦ εἶνε ἡ ἀγάπη μου! Δὲν εἶνε παραμᾶνα,
Ἡ δούλα ἡ χορταστικὴ, γλυκειὰ μου ἐρωμένη,
Τὴ λέν...ὦ! ὄνομ' ἀγιο!... τὴ λένε κουραμᾶνα!

ΛΙΑΚΑΛΑ

Τί παράξενο!.. στοχάσου:
Συνεφιάζει ὁ οὐρανός
Κι' ὁμως φέγγει στὰ μαλλιά σου,
Ἡλιος καλοκαιρινός.